

הכנסת

חבר הכנסת
שפתה ארליך

פ"ט בניסן תשל"ז
17 באפריל 1977

לכבוד
מר אריאל שרון
בראש

אריאל חיקר,

חודש על מכתבך פה-15 לת"ז.
אין לי אלא להסכים לכל אשר התבטאת במכתבך.

למען האמת, אין איש עשה כל כך הרבה פאסיים להביא את אריק אלינז ואין איש שהאמץ כפני פדי לא לחת לו לחזור. לא הרחקתי. הוא עצמו ברח לשרת את דגין בתפקיד "דו"ץ" ולעשה למקיד עושה דברו.

ב-1973 אסרתיו אני פריץ את אלה שפניו למנותו כפספס"ל, פי אריק כרפס"ל חיח אסון לפדינה. אני רואה בן סכנה לדמוקרטיה ולחברה תפשיה, פי הוא, אם יהיו לו שלטון וכוח - פסוגל להקים מחדש לפצורים פוליטיים.

בעמדת האיתנה והנוקשה, פנעתי דעת הפורה למדינת וחתפורדה הליכוד - שהוא חיח גורם לה.

לאדם לחת אין עקרונות, אין כל רגשות אנושיים ואף לא שום נורמה מוסרית ועל כן פהוח פכנה להכרה.

צא ושאל כל אלה שהעריצוהו עד לפני השנים ויספרו לך פעליו האכזריים. אני רואה באי-המלחמה בליכוד, שרות לאומי ששרתי את העם וזאת אני אומר ללא הזנחה.

בכיתה נאמנה,
שפתה ארליך

אריאל שרון (1977) ומיכתבו של שימחה ארליך עליו באותה השנה לאדם הזה אין כל רגשות אנושיים...

בימי הלחימה נלחם שרון בשתי חזיתות, האיבים מחוץ ומבית. כאימרתו: "בבוקר אני נלחם בלבנון ובערב בממשלה..."

זמן מועט אחרי קבלתו את תיקי הביטחון של שרון, היו אלה החיילים, בשלגי הלבנון, שהתחילו לשיר "רד אלינו אווירון/קח אותנו ללבנון נילחם בשביל שרון/ונחזור בתוך ארץ..." אחרי כך בא הטבח בצברה ושאתילא, שהביא לשינוי בעמדות העם, ולכניעת הממשלה לדרישה להקים ועדת חקירה ממלכתית.

פרשת עדיוותיו של שרון בוועדת השופט כהן היא מסכת של אידיוקים, סילופים ואי-הבנת השאלות המוסריות העקרוניות, שהוטל על ועדה זו לטפל בהם. כאשר השתמע מר"ח ועדת כהן שעל שרון להתפטר מתפקידו, הוא ניסה מעשה חסרת-קרים בתולדות צה"ל. הוא ניסה להשתמש בצמרת צה"ל כמגן מפני מיטוריו. אלא שאלופי צה"ל רחו את רגשותיו של שרון, ואילצו את הרמטכ"ל, רפאל איתן, לפרסם "פקודת-יום" על מסקנות ועדת החקירה. איתן, שהיה בעצמו מנפגי הר"ח, קרא את הפקודה כאונוי החיילים. ר"ח זה היה איתות לאריאל שרון שצה"ל לא ישחק איתו במישקח האדימוקרטי, ששרון שיחק עם האספסוף ברחוב, וכי צה"ל, בשלב זה, מתייצב מאחורי הרמוקרטיה.

אין זה סוד שאריאל שרון לא נמנה מעודו עם המאמינים בקיומה של דמוקרטיה בישראל. חלק ממנייתו ומעשיו מעיד על כך שהדמוקרטיה הישראלית היא בעיניו מיכשלה, שיש להתעלם ממנה, ואף לסלקה.

בהקרב על השלום ניסח זאת עזר וייצמן: "נראה לי שאצל שרון ניטשטש ההבדל בין טובתו שלו לבין טובת המדינה. הוא נולד במישקח האדימוקרטי. כאשר אמר בגין שהוא חושש ששרון יקוף פעם את מישקח ראשיהממשלה בטנקים, לא הועילו הכחשותיו לאחר מכן. בגין באמת חושב כך..."

עדות עצמית, שיש בכוחה להסביר רבים ממלכיו של אריק שרון, היתה רברים שאמר על עצמו, בראיון לפני חמש שנים: "כל ימי, מאז שהייתי סגן-מישנה בצבא, אני עוסק בהדחת הממונים עלי..."

כימים אלה עוסק שרון בהדחת הממונה-התורו, ראשיהממשלה יצחק שמיר. שרון, החי זה שנות-דור את גיא-הרמים של הקרב על לטרון, ברומה ליובל נאמן, שהוא מהאחראים על, שירת-יראיוב, וכמו הרמטכ"ל ברימוס רפאל איתן, החי את חוויית-הממות של הקרב על ססימון בירושלים, הם הסנטוריונים, החשים שהפוליטיקאים בוגדים בלוחמים. זה מוביל סנטוריונים אלה לעבר שולי הימין הקיצוני.

דן עומר

בשבוע הבא יובא החלק השני של כתבה זו על "היוקר מתל-עדשים".

ממנו בשם ישובי הצפון להקציב להם כספים, כשם שהוא מקציב להתחליוות, יעץ לו שרון שיעשה בגליל מה שהוא, שרון, עשה ברצועת-עזה, ואז "מהר מאוד תיעלם בעיית יהוד הגליל..."

העיוותים בין שרון לממשלת-הליכוד הראשונה החלו עם פתיחת המשאומתן עם אנוור אל-סאדאת. בשלב זה הציע שרון להקים כניסי עוזר ישובים, כדי לקבוע עובדות בשטח ולקעקע את היסודות לשלום הרך.

בשעה שהשיחות בין הישראלים והמצרים היו בעיצומן, הדליף שרון לאמצעי-התיקשורת סיפור על הקמת 23 ישובים חדשים בסיני.

את עמדתו של שרון כלפי השלום הישראלי-מצרי הגדיר שריהביטחון באותם ימים, עזר וייצמן, כסיפרו הקרב על השלום: "עזר, אמר לי פעם החוואי ושרי-החקלאות, אריק שרון, באחד הריונים, יש לי סוסה נהדרת שפעם אחת, ברגע של חולשה, נתתי לה שיבולת-שועל משובחת, שלא כוונן ההאבסה הרגיל. משהרגישה את הטעם, היא עמרת על כך ובתוקף, שהדבר ינתן לה כל יום ועושה בעיות בלתי-רגילות. אתה מוכרח להבין את הממשלה, המשולה לבעל-חיים מאותה המשפחה. היא הרגישה את הטעם המשכר של ניהול משאומתן לשלום, ואיננה מוכנה לוותר על כך..."

כאשר פירסם ראשיהממשלה, מנחם בגין, את תוכנית האוטונומיה שלו, הגדיר אותה שרון כ"הצהרת בליכוד לפלסטינים..."

במהלך ביצוע פניו סיני, היה זה אריאל שרון שפעל נחרצות להריסת העיר ימית עד היסוד, תחת למוכרה למצרים, שהציעו לקנותה. הכוונה היתה להחריד, באמצעות התלוויה, למחות בישראל ובעולם הרחב טראומה של אנטי-סגיה. בהצגתם של הטרקטורים כבליהתיקשורת הכינלאומיים, כאשר ברקע מתחוללת היסטריה מפוברקת ומכווימת של יהודים הנלחמים ביהודים, המחיש שרון את הה"ה לכס רק דוגמה מה שיקרה אם תתערבו בגדה המערבית..."

עוסק בהדחת הממונים עלי

ב עיקבות הבחירות לכנסת העשירית, כאשר מונה שרון למישקח שריהביטחון, הוא הקים מייד מעין "מטכ"ל צללים", שכונה ליל ("יחידה לביטחון לאומי").

מראשית קבלתו את תיקי-הביטחון, כלט ששרון היה מעוניין בצה"ל יותר כמכשיר להשגת עוצמה אישית. בתפקידו זה עשה את שלא עשו שרי ביטחון קודמים. הוא ניסה להתערב בעבודת המוסד-למודיעין, שאינו כסמכותו, עד שראשיהממשלה, בגין, העיר לו על כך.

השאיפה לעוצמה אישית הביאה את שרון להרחיב מיכצע צבאי מוגבל, להגנת הגליל, למילחמה כוללת, שסיבכה את ישראל.

כמילחמת-יום-הכיפורים העדיף את "מילחמות-יהודים" על המילחמה במצרים כבר בימיההמילחמה הראשונים. זה הביא את ראשיהממשלה דאז, גולדה מאיר, לומר על שרון אחרי המילחמה: "אילו הוחלט על שובו של שרון לצה"ל, הייתי מפגינה נגד צעד זה עם שלט ביריד" ב-1975 מינה ראשיהממשלה, יצחק רבין, את שרון למישקח ויעץ. היה זה הממטכ"ל באותה עת, מרדכי גור, שסירב להחזיר את שרון לצבא.

שרון כאלוף הפיקוד שתי נשים נחרגו

את אחד משיאי הפעולות של יחידה 101, פעולת קיביה, תיאר שבתו כתב כך: "בשוכו דיווח שרון, כי כוחו לא סבל כל אבירות, וכי לירדנים היו 10 עד 12 הרוגים. למחרת התבררה הזוועה: 69 ירדנים, מחציתם נשים וילדים, מצאו את המחר על טבח זה שילם סגנו של אריק שרון, שלמה באום, שהועף מצה"ל."

בפרק קול פחד באוזניו, בקובץ חיים שכאלה - אריק שרון, יש גירסה סותרת לאומק-ליבו המהולל של מצביא זה. סיפר לכותבי החוברת מוטה גור, בעבר אחד מחבריו-לנשק של שרון: "בפעולת התגמול נעדר אריק לעיתים קרובות ממוקדי-הקרב. לא הסתער בראש הכוח. אף לא נידחף קדימה עלי-די הרצון והשאיפה להיות בהסתערות עם החבר'ה. את מה שדרש מפיקודיו, הוא נתע מלעשות. לזה היו דוגמות כפשיטה לעזה. וכפי שסיפר רידי על מה שקרה בוואדי-פוקין ונחל-אין, אריק יצא למיכצע בראש חייליו, אך ברגע האחרון, השתפן, וביקש שאחר יוביל..."

כחלק מן המיתוס, שאריק שרון נוהג ליצור על עצמו, הוא מדבר על הקשר האמיץ בינו לבין שריהביטחון וראשיהממשלה, רידי כנגוריון. הוא מתעלם ממה שבנגוריון אמר עליו: "אילו נגמל מחסרונותיו, לא לדבר אמת, והתרוק מרכילות, היה מנהיג צבאי למופת..."

במיכצע-קידש, בקרב על המיתלה, שירת שרון כמפקד חטיבת-הצנחנים. על כך כתב משה דיין, הרמטכ"ל אז: "רצה מפקד-החטיבה להתקדם ולתפוס את מיצר המיתלה. הוראה מפורשת מהמטכ"ל איננה זאת. מפקד-החטיבה קיבל אישור לערוך סיור במיצר. סמוך לצהריים יצאה לדרך, יחידת-סיור, שהיתה למעשה צוות-קרב מלא. המסוגל לכבוש את מיצרי המיתלה. לא היה הכרח לתקוף את היחידה המצרית, שנערכה להגנה על מבואת התעלה..."

גירסה מאששת לאירוע זה הביא רפאל איתן: "הייתי אז מג"ד. צנחתי יומיים או שלושה לפני שזה קרה. אינני יודע אילו פקודות הגיעו ברמה של החטיבה..." הוא התחמק בניסוחו: "שמע, באתי למיתלה כדי להילחם ולחטל, ולא חשבתי כמנוחים של מי נתן פקודה, ומי הפר ומה הפר..." בקרב לאחיוני זה נהרגו 38 קצינים וחיילים, ונפצעו 120. שריהביטחון כנגוריון והרמטכ"ל דיין נמנעו אז מלהריח את שרון, מחשש לחשיפת הכביסה המלוכלכת של צה"ל לעיני הציבור, אך נערכה חקירה שהטילה צל כבד על שרון. סירובי-פקודה זה של שרון הביא את

הרמטכ"לים הבאים של צה"ל, חיים לסקוב וצבי צור, למנוע את קידומו של שרון. רק יצחק רבין הוציא אותו מן הכפור והתחיל לקדמו.

מעל "הסוסה והשלום"

ל מרות התדמית הציבורית של מצביא בעל חושים נדירים בנושא הצבאי-מדיני, נכשל שרון בהערכת הסיכוי למילחמת-יום-הכיפורים. שבעועים לפני פרוץ מילחמה זו, ב-20.9.1973, דיווח הארץ על אסיפת-בחירות שבה השתתף שרון, שמשפר ימים קודם לכן פרש מצה"ל. מר שרון, שהשיב לשאלות בבית ציוני אמריקה בתל-אביב, אמר כי אנו ממצאים כיום במצב הטוב ביותר מבחינה ביטחונית, ובגבולות הנוכחיים אין לנו בעצע כל בעיות-ביטחון..."